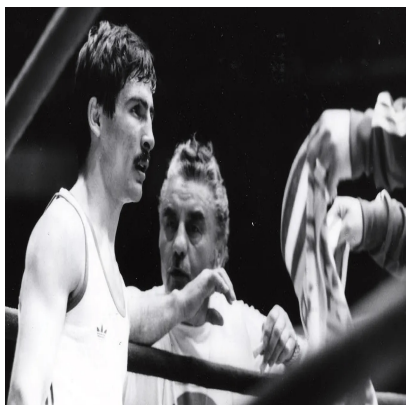

Isaszegi Róbert: 60!

Description

Isaszegi Róbert a magyar ökölvívás nyolcvanas évekbeli nagy generációjának egyik legjobbja volt, Szöul bronzérmese csak negyven felett tette le a kesztyűt, május 2-án tölti be 60. életévét.

Váradi János és Lévai István állt olimpiai dobogón (Moszkvában), Somodi Ferenc szupernehézsúlyú Eb-címe megkoronázta az 1985-ös, hazai rendezésű kontinenstornán elért hét (!) magyar érmet, 1986-ra és 1989-re is jutott két világbajnoki bronz, az évtized végén Szöulban mégis csak Isaszegi Róbertnek, a Borsodi Bányász 48 kilós kisemberének sikerült érmet szereznie.

Isaszegi Róbert magától értetődő természetességgel harcolta ki a helyét a válogatottban, már 20 évesen Európa-bajnoki éremmel tért haza a Budapest Sportcsarnokból, amikor három társa, Bacskai Imre, Füzesy Zoltán és Alvics Gyula is azon mérgelődhetett, hogy a hazai ringben miért nem sikerült megnyernie a döntőjét. Isaszegi ellenben (bár a Népsport előzetesében Viktória nevű kislányára utalva a végső győzelemben reménykedett) igazán nem lehetett elégedetlen.

Nem úgy Szöulban. Az 1988-as olimpián a bombaerős magyar csapatból egyedül ő jutott-juthatott el az elődöntőig, jellemző, hogy a minden idők egyik legbotrányosabb bíráskodását hozó tornán egy ezüstérmes, a profiként legendává nemesülő, Dél-Koreában csúnyán lepontozott Roy Jones Jr. lett a Val Barker-díjas, azaz a torna legjobbja...

Isaszegi ellen épp egy amerikai latinót, Michael Carbajalt hoztak ki meglehetősen aljas módon győztesnek az elődöntőben, a magyar kislégsúlyú és a szorítósarkában ülő Papp

László, Csötönyi Sándor duó is pontosan tudta, hogy soha vissza nem térő volt az alkalom. Így aztán a szöuli arany helyett idehaza be kellett érnie a Magyar Népköztársasági Sportérdemérem arany fokozatával.

Egy évvel később még döntőt bokszt az athéni Európa-bajnokságon, aztán megküzdött a feltörekvő ifjakkal, a juniorból érkező Lakatos Pállal és Kovács Istvánnal. Barcelonába már nem jutott el, ám még 1993-ban is magyar bajnok volt, végül a sajószentpéteri Borsodi Bányász halódásával, majd szétesésével lassan befejezte az amatőr bunyót. A rendszerváltozás után Szikora „Bunyós Pityu” István tanácsára levezetésképpen még sokáig próbálkozott a profik között, de eleinte nem volt mögötte olyan menedzsment, amely a harmincas évei végén járó kis bunyóst jelentősebb címekig segítette volna, később pedig már a kora volt az akadály. Ettől még megsüvegelendő, hogy a Bokszt-világszervezet (WBO) harmatsúlyú interkontinentális övét nemcsak megnyerte, de kétszer meg is védte, már elmúlt negyven, amikor harmat-, majd légsúlyban is kesztyűt húzott az EBU Európa-bajnoki címért, de itt már nem jött össze a szenzáció.

„1988-ban nem volt lehetőségem arra, hogy profinak álljak, ez azoknak sikerült a volt szocialista országokból, akik valamilyen nagy világverseny után kint maradtak külföldön – mondta 2005-ös visszavonulása után egy interjúban. – Mivel Kelet-Magyarországon élek, annak is az egyik legszegényebb részén, teljesen el voltam zárva a lehetőségektől, nem tudtam kapcsolatba kerülni igazán komoly profi istállókkal. Egyébként sem vagyok az a típusú ember, aki esetleg a médiaszereplésekkel fel tudja magára hívni a figyelmet. Vidéken élem egyszerű életemet a családommal, távol áll tőlem mindenféle közszereplés.”

Isaszegi Róbert karrierje az ezüst- és a bronzérmekkel, a szakajtónyi országos bajnoki címmel együtt is teljes. Nagy bunyós volt, kivételes akarattal és szorgalommal megáldva, akire mindig lehetett számítani, Isten éltesse 60. születésnapján!